

Džordž Orvel

HILJADU DEVET STOTINA OSAMDESET ČETVRTA Prevod: Stojiljković Vlada

Naslov originala: George Orwell: NINETEEN EIGHTY-FOUR, 1949.

PRVI DEO

1.

Bio je vedar i hladan aprilski dan. Na časovnicima je izbijalo trinaest. Winston Smit, brade zabijene u nedra da izbegne ljuti vetar, hitro zamače u staklenu kapiju stambene zgrade Pobede, no nedovoljno hitro da bi sprečio jednu spiralu oštrem prašine da uđe zajedno s njim. Hodnik je zaudarao na kuvani kupus i stare otirače. Na jednom kraju bio je prikazan plakat u boji, preveliki za zatvoreni prostor. On je predstavljao samo jedno ogromno lice, više od metra u širini: lice čoveka od svojih četrdeset pet godina, sa gustim crnim brkovima i crtama lepim na neki surov način. Winston krete ka stepenicama. Pokušati liftom nije vredelo. On je i u najboljim prilikama radio retko, a trenutno je struja bila ukinuta preko dana. To je bio deo akcije štednje u pripremama za Nedelju mržnje. Stan je bio na sedmom spratu, i Winston, koji je imao trideset devet godina i proširenu venu iznad desnog članka, peo se sporo, odmorivši se usput u nekoliko navrata. Na svakom odmorištu, prekoputa vrata za lift, sa zida je gledalo ogromno lice na plakatu. Slika je bila jedna od onih koje su tako udešene da oči na njoj prate posmatrača iz svakog ugla. Ispod lica stajao je natpis VELIKI BRAT TE POSMATRA. U stanu je čuo milozvučan glas kako čita listu cifara koje su se odnosile na proizvodnju sirovog gvožđa. Glas je dolazio iz pravougaone metalne ploče nalik na zamućeno ogledalo koje je sačinjavala deo površine zida na desnoj strani. Winston okrete prekidač i glas se malo utiša, mada su se reči mogle i dalje razabrati. Instrument (zvao se telekran) se mogao utišati, ali nikada potpuno isključiti. On priđe prozoru: omalena, slabačka figura, čiju je mršavost plavi kombinezon - partijska uniforma - samo isticao. Kosa mu je bila veoma plava, lice po prirodi crveno, a koža ogrubela od oštrog sapuna, tupih brijača i hladnoće zime koja se upravo bila završila.

Svet je napolju čak i kroz zatvoren prozor izgledao hladno. Na ulici su vrtložići vetra uvertali prašinu i pocepanu hartiju u spirale; sunce je sijalo a nebo bilo oštro plavo, no i pored toga se sve činilo bezbojno sem plakata koji su bili izlepljeni svuda. Sa svakog dominantnog ugla posmatralo je crnobrko lice. Jedno se nalazilo na fasadi pravo prekoputa.

VELIKI BRAT TE POSMATRA, pisalo je na plakatu, dok su tamne oči gledale pravo u Winstonove. Niže, u visini ulice, drugi plakat, otkinut na jednom uglu, lepršao je sa svakim udarom vetra i naizmenično pokrivao i otkrivao jednu jedinu reč: ENGLSOC. U daljini se jedan helikopter obrušio među krovove, zalebde za trenutak kao muva zonzara, i ponovo odlete krivuljom. To je bila policijska patrola koja je špijunirala ljude kroz prozor. No patrole nisu bile strašne. Strašna je bila samo Policija misli.

Iza Winstonovih leđa onaj glas sa telekrana je i dalje blebetao o sirovom gvožđu i premašivanju devetog trogodišnjeg plana. Telekran je istovremeno primao i emitovao. Mogao je uhvatiti svaki zvuk - jači od vrlo tihog šapata - koji bi Winston proizveo; štaviše, Winston se, sve dok je ostajao u vidnom polju kojim je dominirao metalni pravougaonik, mogao ne smao čuti nego i videti. Naravno, niko nije mogao znati da li ga u ovom ili onom trenutku nadziru ili ne. Koliko se često, ili po kom sistemu, Policija misli uključivala na pojedinačne kanale moglo se samo nagađati. Čak je bilo moguće i to da ona neprekidno nadzire svakoga. No u svakom slučaju, mogla se uključivati na svačiji kanal kad god zaželi.